

A CSENDÜNK TITKAI

Alapige: Zsoltárok 37,7a.

CSEND, a zaj hiánya, ami sokszor a mozdulatlansággal jár együtt. De, amikor a természetben sétálsz, és körülötted énekelnek a madarak, lágyan fújja a szél az arcodat, hallod a lépéseid zaját, tudod, hogy ez a csend nem zajtalan, mégis csend. Vágyunk a csendre, mert mindig, mindenhol szól körülöttünk valami. Mert: „*A modernség nem más, mint a hangszemét uralma.*” (David Le Breton) De a csend *nyugtalanító* is. Mozdulatlanságával, a tétlenséget, a tehetetlenséget és a magányt juttatja az eszünkbe. *Aztán sokféle csendet ismerünk!* Van halálos, kínos és feszült csend. Van néma, süket és van hazug csend. Van temetői és van ünnepi csend. De létezik beszédes csend is, amikor egy beszélgetésben szavak nélkül is el- vagy kimondunk valamit, amit a másik is megért. Mai igénk is a csendről beszél. Mégis másként, mint ahogyan mi gondolunk a csendre. *Csendben ülök, csak a szívem fohászkozik. S ekkor hozzám jön Isten, S megmutatja a csend titkait.* (Kiss Adina: *Isten beszél a csendben*) Ma, talán nem nehéz kitalálni, a mi csendünk titkairól szeretnék beszélni hat rövid tételben! A mi csendünk pedig *az imádság csendje*. De tudjuk azt, hogy *milyen* is ez a csend? Az imádság csendje?

1. TÉTEL: A HALLGATÁS CSENDJE. Milyen sokszor fecsegünk fölöslegesen. Imádságaink is sokszor lényegtelen szószaporítások, pedig Isten szavak nélkül is érti, ami a szívünkben van. Pedig az imádságot csendességnek hívjuk, ezért amikor imádkozunk, elcsendesedünk. *De csendesség az, amikor belül zakatol bennünk minden? Amikor már azon járnak a gondolataink, hogy mennyi minden vár odakint? Az imádság csendjét mi fölösleges tétlenségnek érezzük, különösen akkor, amikor tenni és menni kell. Pedig a valódi imádság az, amikor már nem én akarok beszélni, hanem meghallani akarok. Meghallani Isten hangját, elengedni azt, amit én akarok, és elfogadni azt, amit ő akar velem vagy általam cselekedni. A csillagászok gyakran panaszkodnak a fényszennyezésre, ami akadályozza azt, hogy az univerzum titkait kutassuk. Én most hadd panaszkodjak a hangszennyezésre, ami miatt már alig halljuk meg azt, amikor Isten beszél.*

2. TÉTEL: A PÁRBESZÉD CSENDJE. Az imádság csendje nem süket, nem néma csend. Az imádság a párbeszéd csendje, amikor Isten megszólít és mi válaszolunk. Ebben a csendben elkezdődik egy beszélgetés, ami folyamatos, hiszen a szüntelen Isten jelenlétében élünk, és ezért olyan természetes, mint a lélegzet vételünk. **Légy csendben, és várj az Úrra!** – biztat bennünket az ige, de hadd csavarjak egy kicsit ezen az igén: *Csenedesedj el, mert az imádság csendjében Isten vár rád!* Beszélni szeretne veled: az életről, a hiányaidról, a vele való kapcsolatod minőségéről. „*Minden imádságot ennek a fohásznak kell megelőznie: Hadd szóljon hozzád az, aki valójában vagyok, s hadd szóljunk ahhoz, aki valójában vagy.*” (C. S Lewis) Az imádság csendjében Isten vár ránk, és nem arra kíváncsi, akinek mutatni akarjuk magunkat, hanem párbeszédre hív arról, akik valójában vagyunk, hogy azután azzá legyünk, akivé Ő akar formálni bennünket!

3. TÉTEL: AZ IMÁDAT CSENDJE. Jézus képmutató, hazug imádság helyett valami egészen másra hív: „**Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyáddhoz...**” Mt. 6,6. *Te milyennek képzeled ezt „a belső szobát”, ahová Mestered hív téged? Olyannak, mint az, aki ezt írta róla: A belső szoba, ahová Jézus hív „kemény, hideg, kicsi és kényelmetlen, azaz lelki értelemben egy szűk, elzárt tér, ahova a hétköznapi lét szabadságából kell belépni egy kis időre. Egy élettől elütő és attól jelentősen különböző kis világ, ami*

*nem otthonos, de legalább létezik, elkülönülve mindattól, ami velem történik.” (Bella Péter) Ma már ő is másként gondolkodik. A belső szoba Jézus korában az átlagember élettere, de egyben kincseskamrája is volt, a hely, ahol biztonságban lehetett mindaz, amire vigyázni kellett, ami értékes volt. *Ilyen hely a te imádságos belső szobád is? A hely, ahová vágyakozol belépni nap mint nap, mert valami mindennél értékesebb az, amit ott találsz? Ahol találkozol életed jóságos, kegyelmes Istenével, és ahol ott van veled minden, ami ezentúl értékes: az egész életed, és mindaz, aki valójában vagy.**

4. TÉTEL: AZ INSPIRÁCIÓ, AZ IHLETETTSÉG CSENDJE. Amikor a nagy írók, zeneszerzők dolgoztak valamin, a legtöbbjük elvonult a világ elől, hogy semmi se zavarja őket, semmi se vonja el a figyelmüket arról, min éppen dolgoztak. A csend inspirálta őket. *A mi elcsendesedéseink is lehetnek ilyen ihlető csendek? Amikor megvilágosodhatunk, gondolatokat és látásokat vehetünk egész életünkre és feladatainkra nézve? Vagy csupán az imádság csak napi rutinunk része, amin jobb túlesni mihamarabb, hogy végre valami hasznosat tegyünk?*

5. TÉTEL: A NYUGTON MARADÁS CSENDJE. Vannak fordítások, amelyek az igénkben található „csend” szót „nyugalomnak” fordítják. Arra biztatnak, hogy aggodás helyett, bizalommal várjunk arra, hogy Isten cselekedjen. S valóban, ez is benne abban, hogy „légy csendben”, azaz maradj nyugton, higgadj le, ne kapkodj, várj! Várj, amíg Isten cselekszik. Ne rohangálj fűhöz-fához, ne a magad eszére támaszkodva okoskodj, várj, amíg Isten közbelép az érdekedben. *Tudunk mi nyugton maradni? Tudunk úgy imádkozni, hogy valóban lecsendesedünk, amikor Isten elé állunk? S tudunk-e úgy imádkozni, hogy amikor felkelünk Isten elől, és visszatérünk mindennapi teendőinkhez, már lecsillapodtunk, mert helyére kerültek az érzéseink?*

6. TÉTEL: A MEGBÉKÉLÉS CSENDJE. Sokan azt gondolják, hogy a megbékélés Istennel, a másikkal vagy önmagammal, az nem más, mint a keserves beletörődés, az elkerülhetetlen elfogadása, csalódás, mert nem változtathatók a változtathatatlanon. Nincs annál hamisabb mondat, amit mégis gyakran hallok: *amit az Úr ránk mér, azon úgy sem tudunk változtatni.* Hát ilyen a mi Istenünk? Ilyen könyörtelen lenne az, aki egyszülött Fiát áldozta a mi boldogságunkért, a mi békességünkért? Egyáltalán, ha ez igaz? Akkor miért imádkozunk, miért vigyünk hálaadással imádságban kéréseinket az Úr elé? Ha minden úgy lesz, ahogyan van? De az imádságban talált békesség, a megbékélés, amire Isten akar vezet bennünket, nem beletörődés a változtathatatlanba. Az ige sem azt mondja: A „**Légy csendben, és várj az Úrra**” nem azt jelenti, hogy „*Fogd be a szád, és tűrd el azt, amit Isten rád mért*”. Az, a megbékélés, amire Isten hív, az a bizalom és meggyőződés békessége, annak felismerése, hogy mind jó, amit Isten tesz, miért ne hagynám rá minden utamat, minden ügyemet?

SZÍVEMBŐL KÍVÁNOM MAGUNKNAK EZT A MÁSFAJTA CSENDET! Az hallgatás, a párbeszéd, az imádat, az inspiráció, a nyugton maradás és a megbékélés csendjét. Ebbe a csendbe hív Isten, ezt a csendet akarja nekünk ajándékozni Isten, amikor *belső szobánkba* hív, ahol találkozni akar velünk!

Ha szól az Úr, légy csendesen, Ha dolgot ád, mondd: megteszem. Ha messze küld, gyorsan szaladj, Ha csendre int, nyugton maradj. / Minden szavát figyelve lesd, Akaratát folyton keresd, S bár jó öröm, vagy fájdalom, Boldog leszel így majd nagyon. (Siklós József)